

Arrest

nr. 129 161 van 11 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Michael X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 9 september 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 30 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014 en waarbij de verzoekende partij wordt gewezen op de mogelijke laattijdigheid van de vordering.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd een eerste maal in illegale verblijfssituatie aangetroffen te Antwerpen op 3 augustus 2013. Er werd hem diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 30 augustus 2014 wordt verzoeker naar aanleiding van een politie-interventie te Antwerpen opnieuw aangetroffen. Er wordt op dezelfde dag een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. *(bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, bijlage 13 septies)*
Dit bevel gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar. (bijlage 13 sexes)

Het thans bestreden bevel, dat op 30 augustus 2013 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

Naam: [A.M.]

Geboortedatum [...]

Nationaliteit: Ivoorkust

In voorkomend geval, ALIAS: [A.M.] [...] – Ghana)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27

- Krachtens artikel 27, §1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

- Krachtens artikel 27, §3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

- Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 03/08/2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Betrokkene heeft een BGV op 03/08/2013 gekregen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering aan vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Gezien betrokkene in België verblijft zonder gekend adres – een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden – is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Allereerst moet worden geduïd dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

2.2. Daarnaast dient te worden geduïd dat verwerende partij wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten opwerpt dat voorliggend beroep laattijdig werd ingesteld.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoekende partij op 3 augustus 2013 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier en de door verzoekende partij neergelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 30 augustus 2014 door de lokale politie te Antwerpen. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 31 augustus 2014 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 9 september 2014 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 4 september 2014 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoekende partij werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

2.3.1. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker de betekenis van het begrip *verwijderingsmaatregel*, in vraag, daarbij verwijzend naar de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Verzoeker voert aan dat het begrip *verwijdering* volgens de Terugkeerrichtlijn staat voor *de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting, d.w.z. de fysieke verwijdering uit de lidstaat*. De Raad stelt daarbij echter vast dat de fysieke verwijdering van het grondgebied een materieel feit is waar als dusdanig geen beroep tegen kan worden ingediend. Het administratief beroep heeft noodzakelijk betrekking op de administratieve beslissing tot die verwijdering; aldus dient een verwijderingsmaatregel te worden onderscheiden van de fysieke handeling van de verwijdering. Daarnaast definieert de Terugkeerrichtlijn een “terugkeerbesluit” als *de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld*, wat nagenoeg identiek dezelfde definitie is als de “beslissing tot verwijdering” waarvan sprake in artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet. Zoals hoger reeds werd uiteengezet moet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk worden beschouwd als zulk een verwijderingsmaatregel.

Waar verzoeker ter zitting wijst op de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, kan hier nergens uit worden opgemaakt dat aan het begrip verwijderingsmaatregel een andere betekenis moet worden toegekend (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53-3445/001, p. 8-9) Meer nog, de memorie van toelichting vermeldt met betrekking tot de termijn van vijf dagen: *“Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige*

heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden.” (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53-3445/001, 9) Ook uit het door verzoeker aangehaalde arrest S.J. t. België van het EHRM van 27 februari 2014 kan op het eerste gezicht niet worden afgeleid dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden gelezen als een verwijderingsmaatregel in de zin van artikel 39/57, §1, laatste lid, van de vreemdelingenwet.

De Raad acht de tekst van artikel 39/57, §1, laatste lid duidelijk. De beroepstermijn van vijf dagen bij een tweede verwijderingsmaatregel betreft een primaire ontvankelijkheidsvoorwaarde die geen nadere interpretatie vergt.

2.3.2. Verzoekers raadsman voert ter terechtzitting aan dat hij over een daadwerkelijk en effectief rechtsmiddel dient te beschikken, zoals vereist door artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en door artikel 13 van het EVRM. Hij betoogt dat een beroepstermijn van vijf dagen te kort is om te voldoen aan het vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel. Verzoeker verwijst daarbij naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens *De Souza-Libeiro* van 13 december 2012, waaruit blijkt dat de betrokkene op het ogenblik van uitwijzing over de effectieve mogelijkheid moet beschikken om de verwijderingsmaatregel aan te vechten. Daarbij wordt gesteld dat de snelheid of spoed waarmee de procedure dient te worden ingesteld een hindernis kan zijn bij de uitoefening van het recht op een effectief beroep.

De Raad stelt echter vast dat in de desbetreffende zaak de betrokkene werd verwijderd minder dan 36 uur na zijn aanhouding en dat de termijn van één uur tussen het aanhangig maken voor de rechtbank en de effectieve uitzetting elke mogelijkheid van een ernstig onderzoek door de rechtbank uitsloot. In het arrest *Labsi t. Slovakije* van 24 september 2012, besloot het Hof dan weer dat de betrokkene slechts één werkdag (drie dagen met inbegrip van het weekend) nadat het vonnis van het Hooggerechtshof hem werd betekend, werd uitgeleverd, zodat deze in werkelijkheid geen enkele mogelijkheid had om beroep aan te tekenen.

In het arrest *Chamaiev en anderen t. Rusland*, van 12 april 2005 oordeelde het Hof dat het niet aan het Hof toekomt om op abstracte wijze de gepaste tijd te bepalen die er moet verlopen tussen de uitleveringsbeslissing en de uitvoering ervan. Ook in het arrest *M.S.S. t. België* van 21 januari 2011 spreekt het Hof zich niet uit over de beroepstermijnen die bij vorderingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid dienen in acht te worden genomen.

Aldus stelt de Raad vast dat, op het eerste zicht, nergens uit de rechtspraak van het Hof voor de Rechten van de Mens kan worden afgeleid dat een beroepstermijn van vijf dagen als dusdanig te kort zou zijn om te voldoen aan het vereiste van een daadwerkelijke rechtsbescherming.

De vraag of verzoeker *in casu* over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikte dient aldus te worden beoordeeld in het licht van de concrete omstandigheden van de zaak.

Verzoekers raadsman voert ter terechtzitting aan dat verzoeker in een gesloten centrum werd vastgehouden op een zaterdag, zodat hij pas op maandag 1 september 2014 effectief contact kon opnemen met zijn advocaat en dienvolgens in werkelijkheid slechts over vier werkdagen beschikte om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen (nl. tot donderdag 4 september 2014). De Raad is echter van oordeel dat, daargelaten de vraag of naar analogie van sommige EHRM-arresten, het feit dat de beslissing op zaterdag werd betekend aanleiding kan geven tot een verhoudingsgewijze verlenging van de beroepstermijn, dan nog moet worden vastgesteld dat verzoeker zijn vordering pas instelde op dinsdag 9 september, zijnde de zevende werkdag/de tiende kalenderdag, hetgeen in beide hypothesen buiten de bij wet bepaalde termijn van vijf dagen is.

Bovendien stelt de Raad vast, dat, volgens zijn verklaringen ter terechtzitting, de advocaat van verzoeker ten laatste vanaf maandag 1 september 2014 in contact stond met verzoeker. Het betreft te dezen een professioneel advocaat, die bovendien gespecialiseerd is in het vreemdelingenrecht en die frequent voor de Raad optreedt. Er kan dan ook bezwaarlijk worden voorgehouden dat deze advocaat niet bij machte zou zijn geweest om, ten aanzien van een op het eerste zicht zeer eenvoudig dossier dat niet meer bevat dan twee verwijderingsmaatregelen, zonder enige verblijfsrechtelijke voorafgaanden, diligent en binnen de duidelijke en bij wet voorgeschreven termijn op nuttige wijze een verzoekschrift in te dienen.

Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij enige tijd nodig had om het bij zijn verzoekschrift gevoegde attest van gezinssamenstelling te bekomen, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker niet vermeld wordt op dit attest, zodat vooreerst niet wordt ingezien waarom de afgifte van dit stuk diende te worden afgewacht. Zijn bewering thans deel uit te maken van een gezin berust immers louter op zijn eigen verklaringen en op de eenzijdige verklaringen van deze gezinsleden en kan uit dit attest niet

worden afgeleid. Bovendien werd het attest afgegeven op 4 september 2014 (datum aanvraag onbekend) zodat niet wordt ingezien waarom nog tot 9 september 2014 moest worden gewacht alvorens het verzoekschrift in te dienen. Te dezen wordt dan ook niet aanvaard waarom het verzoek tot schorsing niet eerder kon worden ingediend.

Ook met betrekking tot de verklaringen opgesteld door de bewoners (waaronder zeven kinderen) van het pand waar verzoeker door de politie werd aangetroffen, moet worden vastgesteld dat het eenvoudige, relatief korte verklaringen betreft waarin zij hun kennis van en/of affectie voor verzoeker attesteren. Er kan te dezen niet worden aangenomen dat het opstellen en verzamelen van deze verklaringen tien dagen zou hebben geduurd.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker over ruim voldoende tijd beschikte om zich te wapenen tegen een verwijdering van het grondgebied en zijn rechtsbescherming te organiseren. Naast het feit dat verzoeker, spijts een beroepstermijn van dertig dagen, het bevel van 3 augustus 2013 niet aanvocht, ondernam hij gedurende meer dan een jaar geen enkele stap om zich verblijfsrechtelijk in regel te stellen.

Omtrent de reden waarom hij het bevel d.d. 3 augustus 2013 niet aanvocht, betoogt verzoeker dat zijn familieleven op dat ogenblik niet gevestigd was. Dit doet uiteraard geen afbreuk aan het feit dat hij zich vanaf dat ogenblik, voor zover hij dat niet reeds was, ten volle bewust moest zijn van het feit dat hij het land diende te verlaten en de mogelijkheid had om tegen die beslissing een beroep in te dienen. Hij kan geacht worden te weten wat hij te verwachten had wanneer hij opnieuw zou worden gecontroleerd door de politie.

Het is pas wanneer verzoeker naar aanleiding van een tweede administratieve controle dreigt gedwongen van het grondgebied te worden verwijderd, dat hij voor het eerst kenbaar maakt dat hij over een gezinsleven zou beschikken. Daargelaten de vaststelling dat het beweerde gezinsleven slechts steunt op enkele, zoals verzoeker zelf verklaart ter zitting, naar aanleiding van de tweede verwijderingsmaatregel inderhaast opgestelde getuigenverklaringen en een attest van gezinssamenstelling waarop verzoeker zelf niet wordt vermeld, trachtte verzoeker op geen enkel ogenblik een verblijfsrecht te bekomen op basis van dit gezinsleven. De loutere omstandigheid dat verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd in België, leidt nochtans niet tot een gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Naar aanleiding van het bevel d.d. 3 augustus 2013 wist verzoeker aldus, of moet hij geacht worden te hebben geweten, dat hij blootstond aan een risico op een gedwongen verwijdering. Hij beschikte vervolgens over voldoende tijd om een advocaat te contacteren en een beroep tegen die beslissing in te dienen.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat hij bij het tussenkomen van de tweede verwijderingsmaatregel op 30 augustus 2014 dermate verrast was dat hij niet meer bij machte was binnen de wettelijke termijn van vijf dagen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Dat verzoeker niet over een daadwerkelijk en effectief rechtsmiddel beschikte, kan niet worden aangenomen.

De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. MONSIEURS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A. MONSIEURS

C. VERHAERT